

MODEST

MODEST

Rudi Walravens

2020

Beefcake Publishing

Met dank aan Nikol en Nicole

1 – Verlaenen. Modest. Landloper.

Hij kijkt wezenloos naar beneden, naar de bank in het station waarop hij zit... hangt eigenlijk. De avond gisteren was zwaar. De alcohol heeft zijn allesverterende werk in zijn lijf gedaan.

Het is eigenaardig, maar de aanblik van de bank zet hem aan het denken: hoeveel mensen zaten hier al, met hun rug en hun achterste diep in en door de bruine, verweerde latjes gedrukt, hoeveel vrouwen, hoeveel mannen en kinderen, met elk hun eigen leven, hun eigen besognes, miserie, verlangens?

Deze bank is de stille getuige geweest van zoveel leven, van leven dat nu al weg is. Dood en begraven en verrot. Modest scheidt er een duivels genoeg in te overpeinzen dat hij nu op deze bank zit, terwijl er al heel wat voorgangers gepasseerd zijn, voorgoed dan.

Hoewel, wat heeft zijn leven, nu het gereduceerd lijkt tot alleen maar 'zijn', nog te bieden?

Voortdurend heeft hij zure oprispingen, een mengeling van onverteerd bier en de cervelaat van deze nacht; de zoveelste verdronken nacht bij Lenny, in Café Canal. Weer dat tijdelijke gevoel van 'nooit meer drinken'. Hij weet dat het wegebt, binnen een uur of zo. Het is halfacht.

Hij kijkt onbewogen en tegelijk geïnteresseerd naar de sliert mensen die voorbijsnelt, een maalstroom van individuen die onweerstaanbaar naar de toegang tot de sporen wordt gezogen. De onbereikbaarheid is pijnlijk, de kloof enorm. Hij hoort alles en niets: de stationsgeluiden verworpen tot een amorf, niet-definieerbaar chaotisch gebrom.

Hij merkt nauwelijks dat men hem aangaapt, hem veroordeelt; hij is een schandvlek, een luis in de pels van deze cleane, oppervlakkige maatschappij. In de geesten van de voorbijgangers

wordt hij uitgespuwd en vertrappeld. Hij is niet-recycleerbaar restafval.

Zijn sjofele, degoutante kleren wekken walging op, zijn doordringende zweet- en pisgeur nog meer.

Het is bitterkoud in de wachtzaal van het station, het tocht en af en toe vliegen er slierten mist binnen.

Met de regelmaat van een klok rollen er treinen in en uit het station, naar een vermeende bestemming, met een vermeend doel. Iedereen denkt een eigen doel te hebben, zijn eigen voorgeprogrammeerde einder; eens dacht hij dat ook.

De mensenstroom wordt alsmaar kleiner, bijna iedereen is opgeslokt en wordt een dag lang vermalen en verteerd in de maag van de prestatie maatschappij. 's Avonds wordt iedereen terug uitgebraakt, richting thuis, richting gezin.

Het is nu 8 uur 15. Modest staat op en gaat met onvaste tred langs de loketzaal terug naar buiten. De novembergourte slaat hem in het gelooide gezicht, zijn vaalgrijze stoppelbaard van altijd is bijna mooi, zijn grijs gelig haar is vettig en doods. Hij schuifelt over de vaartbrug en ziet ginder al het uithangbord van Café Canal, het groezelige café van Lenny, zijn eigenlijke thuis. Hij duwt de afgebladderde, eens blauwgelakte deur met middenin een smerige, gammele ruit open en gaat zwiwend in zijn hoekje zitten.

Lenny tapt zwiwend een pint, vandaag zijn eerste, en zet hem het glas voor. Ze is, zoals steeds 's morgens, niet eens aangekleed. Haar half openhangende, roze badjas onthult veel en niets, ze is zich nauwelijks van zijn aanwezigheid bewust. En dat het weer laat was gisterennacht, en dat Tjen weer zat was, en dat de schippers het steeds moeilijker krijgen en dat er een ongeluk gebeurd was in de papierfabriek en dat...

Ze praat maar en vult de onbehaaglijke stilte in het café; ze is bang voor de leegte.

Hij drinkt voor het eerst van zijn Stella en wrijft mechanisch over de ribbels onderaan het glas. Dit eerste glas smaakt niet, het is bitter en zijn maag werkt tegen.

Zuur oprispand maagzuur teistert de achterkant van zijn keel. Hij krult een paar keer zijn tong en slikt dan het gevormde speeksel binnen; het helpt. Hij schraapt luidruchtig zijn keel en neemt nu een forse slok van het bittere pilsbier. Hij tast in zijn vestzak en vindt nog net genoeg kleingeld voor de jukebox, want ook hij is bang voor de stilte; wat moet hij zeggen, wat heeft hij te vertellen? Staat deze stilte niet voor leegte, doelloosheid en dood?

Louis Neefs zingt nog eens zijn loflied op Martine.

Ineens is Lenny er weer, aangekleed. Hij had niet eens gemerkt dat ze weg was geweest, maar wat doet dat ertoe? Hij denkt dat het bij haar dood net zo zal zijn; wie zal haar missen, wie zal haar eeuwige afwezigheid überhaupt opmerken?

Terwijl de jukebox nu een melig, inhoudsloos lied laat horen begint Lenny aan de achterste tafel aardappelen te schillen; elke plof in de geblutste witte kom doet Modest opkijken. Hij ziet hoe de witte aardappelen na het contact met het koude water hulpeloos naar de bodem zakken. Hij ziet zichzelf, helemaal naakt, in het brakke, ijskoude vaartwater vallen en langzaam, bewegingsloos naar de stinkende modderige bodem zakken. De haren op zijn hoofd, onder de armen en rond zijn geslacht zijn als zeewier, vaal en trillend uitwaaiierend naar boven toe. Hij schrikt op uit zijn lethargie, ziet haar melkwitte benen, haar tot op de draad versleten pantoffels en bestelt ten slotte een tweede Stella. Zonder een woord te zeggen brengt ze hem het glas bier en zet het naast het lege neer. Ze kijkt naar buiten, naar de boten op de vaart, naar de vale lucht.

Een gsm-toestel spuit zijn enerverende beltoon de gelagzaal in. Lenny voert een lang gesprek waarvan Modest de woorden hoort maar de zinnen niet vat. Hij hoort alleen de lage tonen van een monotone klaagzang.

Ondertussen is er nog een vroege café-ganger binnengekomen. Het is Tjen, een twintigjarige werkloze, vol van niet-realiseerbare wensdromen. Boven zijn nauwzittende zwarte lederen broek draagt hij zijn eeuwige legervestje in obligate kakikleur. Zijn ogen zijn zwart als kool, net als zijn glanzende, naar achteren gekamde haren. Hij heeft de vurige fierheid van een Roma. Hij stevent recht op de bingokast af, zijn compagnon van elke dag. Het balletje tikt, zoemt, doet ingenieuze radertjes draaien en tollen, wekt illusie, hoop, hoop op winst, op beter. Straks gaat hij zich laten inschrijven bij het interimkantoor om de hoek, zegt hij. Maar straks zal hij hier nog altijd zijn, want hij staat op winnen, en hij zal weer menige pint op hebben. En als hij gedronken heeft verandert zijn diep gekoesterde hoop in agressie en perversiteit. Talloze keren liep hij veroordelingen op voor vechtpartijen, kruimeldiefstallen en zedenfeiten. Nuchter schept hij op over zijn talrijke amoureuze veroveringen, zat gelooft hij het zelf... Terwijl iedereen weet dat Lenny hem, in ruil voor een paar pinten, mee naar achteren troont, naar haar maffe slaapkamer. Hij is haar donkere gigolo, ze herbeleeft zo haar wilde jeugd jaren in de gastarbeiderswijken van Clabecq, te midden van doorzichtige Italiaanse passie en opgeklopte viriliteit. Tjen wenkt Lenny hem een Carlsberg te brengen, want “gewoon werkmansbier” is niet aan hem besteed. Hij steekt een sigaret op, zoals steeds een Camel waarvan hij steevast beweert dat de Turks-Amerikaanse tabaksmengeling de beste is. Aan het rookverbod veegt hij vierkant zijn kloden, zoals hij het zelf verwoordt. Dan begint hij zijn eindeloze en hopeloze spel aan de trekkast. De strijd tegen dit monster is uitzichtloos. Modest geeft hem van in zijn hoek aanwijzingen welke de eventuele winnende cijfercombinaties zijn wat hem de barse opmerking oplevert zich met zijn eigen zaken bezig te houden. Tjen kan het wel alleen aan, zegt hij.

Modest wordt na zijn vijfde glas bier loom en slaperig. Hij staat moeizaam recht en mompelt een vaag “tot straks”, krijgt geen

antwoord en wandelt naar buiten. Er is weinig beweging op de vaart. De grijze lucht en het vaalbruin van het troebele water zijn één. Hij stapt over de brug en dan langs het jaagpad naar beneden, richting Lembeek. Hij slaapt tegenwoordig veel in de oude ijskelders van het kasteeltje van de baron dat verstikt werd tussen kanaal en spoorweg. Na de dood van de baron bleef het een paar jaar onbewoond.

Verval en verrotting deden hun verwoestend werk en onlangs werd het terrein geëffend. De ijskelders echter bleven intact. Een desolate vlakte waar enkel woekerend onkruid gedijt is het deprimerende resultaat. Sinds de groene jongens een kolonie vlermuizen in de oude ijskelders hebben gezet is het dat niet meer voor Modest. Het enige pluspunt van deze beestjes is dat zij zich tegoed doen aan de al dan niet vliegende insecten die zich in overvloed in deze ondergrondse ruimte bevinden.

Modest duwt de krakkemikkige deur open en ruikt onmiddellijk de koele, vochtige aardegeur van de kelders. Het doet hem denken aan een geur uit een ver verleden: toen hij na het kamperen met zijn familie de tent opplooidde en er zich aan de onderkant van het grondzeil nog wat nat gras en aarde bevond, het rook net zo... Hij daalt de paar treden van de stenen trap af en gaat liggen op een vuile, stinkende matras. Een muskusachtige geur dringt zijn neus binnen wanneer hij op zijn zij gaat liggen. Hoeveel keer werd hij hier niet uit gehaald door de Halse politie om een nachtje als landloper in de bak te slapen? Vooral als het 's winters niet te harden was van de kou, dacht de politie aan hem. Hij hoort het geloei van een fabriekssirene dat wordt gedempt door de tonnen aarde boven zijn hoofd; het is tien uur én schafttijd. Hij is moe maar kan de slaap maar niet vatten. Hij heeft een vaag hongergevoel. Hij grijpt naast zich in een papieren zak naar de koffiekoppen die hij deze morgen meegeritst heeft in het stationsbuffet, vergeten door een haastige pendelaar. Hij eet gulzig, liggend in de schijn van een ook al gevonden zaklantaarn. Hij leest in De

Streekkrant van verleden week over de feestelijkheden in de stad, over gouden bruiloften en pronte viergeslachten. Het voelt onwezenlijk, heel ver weg ook. Hij bekijkt de wachtdiensten van de dokters in de regio en overschouwt de overlijdensberichten.

Hij stelt zich de vraag waar niemand het juiste antwoord op kan geven: “Wie is de gelukkige: zij die met naam en toenaam in een zwart kadertje in de rubriek necrologie verschijnen of hij die hier...”

Een paar uur later wordt hij wakker door het gedaver op de hoger gelegen spoorlijn waar een trein aan hoge snelheid voorbijraast. Een flauw herfstzonnetje schijnt onder de gammele deur naar binnen. Hij staat steunend op en sloft met kleine pasjes naar buiten. Hij stapt terug het jaagpad op en twijfelt. Gaat hij eerst terug naar Lenny? Neen, hij loopt de stad in, op zoek naar iets eetbaars én gratis.

Het is marktdag vandaag, ideaal dus om restjes te verzamelen. Modest wriemelt met zijn gekloven handen doorheen de plastic draagtas in de zak van zijn te wijde jas. Hij wordt aangehaapt, meewarige blikken begeleiden zijn tocht door de stad. Op de markt vindt hij inderdaad wat hij zoekt: geblutste appels, te rijpe tomaten en al wat beschimmelde wortelen verdwijnen in zijn draagtas. Aan het viskraam in de schaduw van het standbeeld van cellovirtuoos Adriaan Servais krijgt hij, zoals steeds van de marktkramers, een zak met halve maatjes, een dozijn karakollen, wat plat geworden sprout... Wat ze allemaal al niet zouden weggoeien! Aan het frietkraam tegen het oude stadhuis vist hij een half zakje uitnodigend geurende frietjes met pickles uit de vuilniszak en eet met smaak dit onverhoopte warme middagmaal. Straks nog een frisse pint, denkt hij terwijl hij verder loopt langs de muziekacademie. Hij zuigt zich vol met klanken, kleuren, indrukken en voelt zich een moment euforisch. Een mengelmoes van trompet, koorzang en viool fladdert naar buiten. Hij herkent de speelse virtuositeit van Mozart. Hij loopt ongemakkelijk, zijn

voeten doen pijn; zijn vervuilde teennagels zijn ontstoken en diep in het vlees gegroeid. Als hij voor de etalage van de boekhandel geïnteresseerd de nieuwigheden bekijkt, hoort hij achter zich smalende commentaar. Want zijn toebedeelde rol in deze maatschappij laat niet toe zich in te laten met literatuur, cultuur en wetenschap. Bij de krantenman koopt hij de krant; zij wordt zijn metgezel straks bij Lenny.

Hij zal de nieuwsfeiten becommentariëren, met de vaste stamgasten in discussie gaan en nadenken.

Niet dat hij iets te zeggen heeft of hoopt iets te kunnen veranderen of verbeteren, neen, maar de tijd gaat er wel mee voorbij. Ook Lenny houdt van deze nutteloze discussies. Zij vullen de leegte, geven inhoud aan het alom tegenwoordige niets. Haar doodsangst (of is het verlangen?) wordt hierdoor voor even getemperd.

Onderweg ontmoet hij Door, een gepensioneerde, in de alcohol verzopen binnenschipper die in zijn vervallen woonboot juist tegenover Lenny's café hokt. Zoals steeds begint Door over het geweld in de wereld en het steeds naderbij komende oorlogsbeest. Naar eigen zeggen heeft zijn vader op een blauwe maandag in 1941 eigenhandig een Duitser op heldhaftige wijze naar pierenland geholpen en daar is hij nog altijd trots op. En zijn boot is nooit opgeëist door de Duitse bezetter die via de binnenscheepvaart zijn troepen bevoorraadde want ze waren bang voor hem. Met zijn handen als kolenschoppen zou hij hen vermorzeld hebben. Maar iedereen bij Lenny weet dat Doors vader veel geld heeft verdiend gedurende de oorlogsjaren door voor de Duitsers spoedvrachten te verschepen en tegelijk grote hoeveelheden smokkelwaar te versjacheren langsheen zijn route. Doors boot, de Mathilda, naar zijn inmiddels overleden vrouw, is betaald met Duits geld.

Ondertussen zijn ze bij Lenny aangekomen. Door gaat zich eerst in zijn woonschuit omkleden, want onveranderlijk komt hij in hemd met das en overjas naar zijn stamkroeg. Het herinnert hem aan de tijd dat zijn Mathilda nog leefde, zij konden echt van het leven genieten. Elke zondag gingen ze steevast om elf uur een aperitief drinken in het lokaal van de Halse Liberalen. Ze kenden er iedereen en dwongen respect af. Regelmatig spijsden zij de “blauwe kas” zoals zij dat noemden. Om halfeen vertrokken zij dan naar Hotel Les Eleveurs waar zij het zondagse menu ruim overgoten met de uitstekende vin du patron. Het interieur, de bediening, alles ademde diezelfde sfeer uit: de sfeer van een provinciestedje waar de burgerij zich wentelde in zelfgenoegzaamheid en waar buitenstaanders slechts mondjesmaat toegelaten werden. Het wekelijkse hoogtepunt was de haast rituele begroeting van het koppel door de chef, Pierrot. Pierrot was een imposante figuur met een respectabele embonpoint die alleen al door zijn gestalte ontzag inboezemde. Er werden wat goedlachse opmerkingen gemaakt, wat schalkse plaagstoten uitgedeeld. De sfeer van alte kameraden.

Modest heeft zich in zijn hoekje genesteld, bestelt een Stella en begint zijn krant uit te pluizen.

Tjen zit naast de jengelende jukebox te snikken en Lenny is zijn al even mistroostige gezelschap. Hij is ladderzat en beseft blijkbaar nu beter dan ooit dat zijn leven, hoe jong hij ook is, vergooid is. Hij gaat zich van kant maken, zegt hij, maar eerst op hun bakkes slaan.

Modest vraagt van wie dat bakkes dan wel is, maar als enig antwoord krijgt hij een priemende blik van Lenny in zijn richting gestuurd. Zij is bang haar jonge gigolo kwijt te spelen en bovendien heeft Modest zich niet te moeien. Tjen wordt, zoals steeds als hij zwaar gedronken heeft, bijzonder agressief tegen zijn drankkomanen, tegen Lenny en tegen de hele wereld. Plots

springt hij briesend recht en slaat met een halfvol bierglas in het gezicht van een man die na zijn wekelijkse boodschappen op de markt nog wat wil bijpraten aan de toog. Nietsvermoedend had hij een schampere opmerking gemaakt over zatte Tjen. Nu zit hij bloedend aan hoofd en neus, niet-begrijpend en angstig naar de wildeman te staren. Hij lijkt op een jong vogeltje dat met een gebroken vleugel bibberend en hulpeloos wacht op het einde.

Modest, opgeschrikt door het plotse kabaal, trekt met beide handen de kraag van zijn trui naar beneden om wat meer lucht te krijgen, maar hij krijgt het alleen maar benauwder. Hij kijkt verwonderd rond, ziet alles door een dikke mist; niemand kijkt hem aan. Hij lijkt in een bodemloze put te vallen, spiraalsgewijs, rond zijn as draaiend, benen en armen ver gespreid. Rood, groen, helgeel flitslicht verblindt hem. Vreselijk geschreeuw, angstaanjagend gekrijs. Zwaar paukengeroffel doet zijn buik en borstkas trillen, hijzelf roept nog het luidst, maar zijn angstkreet gaat verloren in deze apocalyptische chaos.

Doorheen een diffuse waas ziet hij Lenny naar zich toekomen maar een verscheurende pijn in de borstkas ontnemt hem alle kracht om te reageren. Hij krijgt het ineens heel koud, een siddering vertrekt in zijn ruggengraat en explodeert hoog in zijn hoofd: de druk binnenin is niet te houden. Hij ziet zichzelf vallen, traag, als in slow motion. Zijn linkerhand omklemt de leuning van een stoel; hij plooit zijn rechterarm in een poging om met gespreide vingers zijn val te breken. Dan ziet hij zichzelf liggen, de tong ver uit de scheefgetrokken mond, met opengesperde ogen. De kakofonie van daarnet deint weg; hij voelt een behaaglijke rust over en in zich komen. De kilte in zijn lijf heeft plaatsgemaakt voor een aangenaam warm gevoel, het voelt als genieten van een laatste septemberzonnetje net voor de gure herfst.

Lenny kijkt met grote angstige ogen naar het tafereel. Haar ogen schieten schokkerig heen en weer, van de hevig bloedende klant naar Modest die bewegingloos op de plakkerige vloer neerligt.

“Een dokter, bel een dokter!” roept zij, hees geworden door het voortdurend inhaleren van tabaksrook.

Tjen kijkt hologisch toe, zijn colère is overgegaan in een hevig angstgevoel; zijn door schrik verlamde benen houden hem maar net overeind.

Op dat moment horen ze het piepende en schurende geluid van de altijd klemmende deur van het café. Twee inspecteurs van de politie komen in gestrekte draf binnen. Jan en Julot, inspecteurs Van Bellinghen en Vermant. Zij proberen deze confuse situatie zo goed mogelijk in te schatten. Zij zien een man als getormenteerde en gekruisigde Christus roerloos op de grond liggen. Links van dit tafereel houdt zich een hevig bloedende figuur staande door met de rechterelleboog op de toog te hangen en met de linkerhand een bebloede blauwe keukenhanddoek stevig tegen zijn hoofd te drukken. Naast de trekkast ontwaren zij Tjen, de man voor wie ze feitelijk opgeroepen werden en die ze heel goed kennen. Julot, ondanks het feit dat hij de jongste is met de minste ervaring, neemt het voortouw.

Hij zegt kortaangebonden tegen Jan: “Jan, gij den Tjen, ik kijk hier.”

Julot zet zich op de twee knieën naast Modest neer, voelt in zijn hals, maar kan geen hartslag waarnemen. Hij neemt Modest bij de pols, kijkt geconcentreerd naar de vloer naast zijn knieën, plaatst wijs- en middenvinger op de grauwe huid, sluit nog eens zijn ogen en besluit dan: “Neen, niks meer, te laat.”

Jan Van Bellinghen die met zijn imposante figuur de frêle Tjen moeiteloos onder bedwang heeft gehouden kijkt Tjen verwijtend aan: “Godverdomme Tjenne, nu ben je écht te ver gegaan, hij is dood, hoor je... DOOD!”

Van aan de toog doet de gewonde stamgast verwoede pogingen om de aandacht te trekken van de twee inspecteurs. Hij steekt timide en bijna verontschuldigend zijn wijsvinger op als zit hij op de schoolbanken van het eerste studiejaar.

“Mijnheer de politieagent.”

“Ja, en gij, wa d'est?” roept Jan zoals steeds in stresssituaties in ongekuist Hals dialect.

Lenny ontwaakt uit haar trance en loopt naar Julot.

“Ginder aan de toog, Jules, dat is Tjens slachtoffer. Modest is vanzelf ineengestuikt, is hij...”

Julot, een goede bekende van het huis en van Lenny, zucht: “Ja Lenny, Modest is vertrokken, is er een dokter gebeld?”

Lenny knikt bevestigend, frunnikt aan een opgepropte papieren zakdoek en schudt ongelovig met haar hoofd; dit tafereel kan niet waar zijn, niet in dit café, niet Modest...

Lenny schuifelt naar de gewonde man, zet hem een glas bier voor en fluistert: “Hier, ééntje voor mij, laten wij Tjen vergeten, het was een ongeluk.”

Hij wil protesteren, kijkt naar de zielig kijkende Tjen, vaalbleek van angst, nu eens starend naar Modest, dan weer met een blik vol spijt naar hem kijkend, en wendt zich dan tot Jan:

“Mijnheer agent, er is niks gebeurd, ik viel wat ongelukkig, juist op mijn glas, die jongen heeft er niets mee te maken.”

“Ziet ge wel, laat mij los, rotzak,” zegt Tjen, die zich gesterkt weet door de verklaring van zijn slachtoffer.

Jan Van Bellinghen, al lang blij dat hij geen omstandig rapport hoeft te schrijven voor geweldpleging, laat Tjen los, met een forse duw in diens rug als toemaatje. Hij stapt rustig naar Julot, neemt daarbij de hindernis, bijna als een hordeloper, Modest.

“Is er al gebeld voor de vaststelling hier, voor mijnheer...”

“Ja,” zegt Julot, “wij zullen nog even wachten.”

Er zijn ondertussen nog een aantal stamgasten bij gekomen. Ze zijn afgekomen op het tumult en de blauwe zwaailichten voor het café. Ze kijken reikhalzend naar de figuur op de grond, hen wel bekend. Julot en Jan zitten naast het lichaam aan een tafel en nippen profijtig aan hun filterkoffie die Lenny hen heeft voorgezet. Het grijze gezicht van Modest is zonder uitdrukking, Jan

heeft diens ogen gesloten zodat het lijkt alsof hij vredig ligt te slapen op de harde cafévloer.

Julot heeft ondertussen het bureau gewaarschuwd. Hij heeft in korte bewoordingen de situatie samengevat voor Ulla, hun hoofdinspecteur.

Ulla, ondanks haar 32 jaar, heeft haar team goed in de hand. Zij kan Jan juist genoeg motiveren om zijn job behoorlijk te blijven doen en Julot juist genoeg afremmen om geen overhaaste stomiteiten te begaan. Er is wederzijds respect en dit is de ideale basis om een sterke ploeg te vormen. De cafédeur is na de laatste stamgast blijven openstaan en zo komt het dat dokter Van Hecke plots naast Julot en Jan opduikt en met gefronste wenkbrauwen het dode lichaam monstert.

“Dag heren, dokter Henry Van Hecke, ik ben opgebeld, maar zie dat ik niet veel meer kan betekenen.”

Julot en Jan springen energiek recht en schudden dokter Van Hecke de hand.

“Ja, dokter, zo ziet het ernaar uit, we hebben ook niks meer kunnen doen,” antwoordt Jan.

Dokter Henry Van Hecke heeft zijn praktijk in de Olmenlaan in de Sint-Rochuswijk waar zijn echtgenote Gerda de afspraken regelt en de administratie behartigt. Zij is een notarisdochter uit het naburige Tubize, maar kan het uitstekend vinden met de patiënten van haar man: een mengelmoes van Vlaams en Frans, van jong en oud, zonder kapsones of pretentie.

Ondertussen heeft Henry een tot op de draad versleten, maar eens heel kostbare bordeaux lederen portefeuille uit de binnenzak van Modest gehaald. Hij overhandigt hem aan Julot die hem opent en de identiteitskaart bekijkt.

Hij leest hardop: “Verlaenen, Modest, geboren in ’45, dus... 71 jaar, gedomicilieerd in de Biezeweide 32 hier in Halle...”

“Nee, nee,” repliceert Jan, “Modest woont al jaren onder het kasteeltje in de oude ijskelders, het huis in de Biezeweide is een bouwvallig krot.”

Bij het horen van de naam Modest Verlaenen kijkt dokter Van Hecke even op van de documenten die hij aan het vervolledigen is. De blauwe adertjes op zijn slapen kloppen even ongecontroleerd en zijn kleine ogen vernauwen zich tot twee streepjes. Zijn knokkels zien wit van het knijpen in zijn pen.

“Zo heren, kan iemand Modest... ophalen?”

“Een taxi nemen lijkt nogal moeilijk, ik verwittig Begrafenissen Vanderlinden; komt in orde,” antwoordt Julot laconiek.

Een verontwaardigde blik van de dokter is zijn deel.

Dokter Van Hecke veert recht, knikt nauwelijks merkbaar naar beide inspecteurs en verlaat zonder omkijken het café.

“Azijnpisser,” zegt Julot, de dokter nijdig achternakijkend.

Een halfuur later arriveert een statige lijkwagen voor Lenny's café. Twee medewerkers van Vanderlinden Begrafenissen doen routineus hun werk en verlaten het pand met Modest, horizontaal liggend op een brancard en in een witte lijkzak gestopt. Alleen Lenny en Door kijken hem nog eenmaal na. Modest is nu geschiedenis, zij moeten verder, het leven gaat door... wordt toch beweerd. Tjen ligt te slapen, zijn hoofd op zijn armen, moe geworden van alle emotie, van de drank, van het leven.